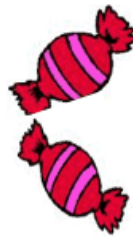

פינוק לשבת

עלון השבת לילדים

נא לא לקרוא בזמן התפילה וקריאת התורה

מוצש"ק	הד"נ	זמני השבת
17:20	16:07	ירושלים
17:19	16:12	חיפה
17:21	16:23	תל אביב
17:22	16:23	באר שבע

יר"ל ע"י בית המדרש "אור שלום" שליד מוסדות קאמרנא בעיה"ק תברון תובב"א

בס"ד <> שבת קדש פרשת חיי שרה <> כ"ה חשוון התשע"ג <> גליון מספר 55 <> שנה שנייה <>

קדשה לאחשבה "ולא נכעל ולאוס לאד"

שבת שלום לכם, חברי היקרים והאהובים.

בפרשת השבוע אנו פוגשים בעפרון החתי, שברשותו מערת המכפלה. כשאברהם מבקש לקבור את שרה בתחלה, מכריז עפרון "השדה נתתי לך, והמערה אשר בו לך נתתיה", ממש כן, נתתיה בחנם. אך לאחר מכן, חוזר עפרון ואומר: "ארץ ארבע מאות שקל כסף ביני ובינך מה היא". מה גרם לשנוי והיכן הנדיבות הקודמת? על מנת להבין נתבונן בספור על רבי יונתן אייבשיץ, שפעם התנפח עמו הגמון אחד בשאלה מי כחו גדול יותר, הטבע או האדם? רבי יונתן סבר שהטבע כחו גדול יותר, ואלו ההגמון, נקט שפחו של האדם גדול. סכמו ביניהם, שפעבר חדש ישובו ופגשו וכל אחד יביא הוכחות לדבריו. שקע רבי יונתן בתלמודו ושכח מכל הענין. והנה פעבר חדש, קפץ עכבר על שולחנו של רבי יונתן ונלכד בתוך קפסת הטבק שלו. פעבר דקות מספר, הופיעו שלוחי ההגמון בביתו של רבי יונתן, והבהילוהו אל הארמון להמשך הויכוח. בהגיעו לארמון, מצא שם רבי יונתן קבוצה גדלה של מזמנים לארוע יושבים וסועדים את לבם. והנה, מחא ההגמון כף, ואל חדר האכל נכנס חתול מאלף עוטה בגדי מלצר, בינדי מגש ועליו פוסות ועל ראשו כובע רקום: "הטבע או האדם?" ראה רבי יונתן את הפח שהטמן לו, קמט את מצחו, ופתח את קפסת הטבק שלו, כדי להריח ולחשב על פתרון. והנה מן הקפסה קפץ עכבר מבהל והחל להמלט. לפתע, נשמע קול נפץ חד, החתול שמט את מגש הפוסות והחל לדלק אחרי העכבר! אתם מבינים תלמידי היקרים, המשיך המורה. באשר אברהם מענין לקנות את מערת המכפלה, לא לקבלה במתנה, מוציא אברהם את הפסוק ומראה אותו לעפרון, וברגע אחד, חוזר עפרון להיות חמדן ואוהב ממון, כפי שהיה, וכל אשר אמר בתחלה היה רק למען עשות רשם, ולא באמת. נעלמו להם הנימוסים והכבוד, ונותר טבעו האמתי כמו החתול שבספור. צריכים אנו להיות שונים מעפרון החתי. אנו מבניו של אברהם אבינו, שלמדנו שאדם צריך להיות אחד בפה ואחד בלב, ושלא לאבד עשתונות בעת נסיון, אלא להשאר ישרים ותמימים.

להתראות בשבוע הבא בעלון פרשת תולדות, יונתן.

דואר אלקטרוני - info@ohrshalom.net

כתובתנו באינטרנט - <http://www.ohrshalom.net>

"נר ה' נשמת אדם" – העלון יוצא לעילוי נשמת התינוק יונתן פלמר הי"ד

החידה הַפְּרָשָׁה

1. על שְׁנַיִם נְאָמַר בַּפְּרָשָׁה כִּי הֵם נְשִׂאִים, מי הֵם?
2. על שְׁנַיִם מְסוּפָּר שֶׁהֵם רְצִים. הָאֶחָד רָץ לַתַּת וְהַשֵּׁנִי רָץ לַקַּחַת. מי הֵם?
3. מי נָתַן לְמִי מַגְדָּנוֹת?
4. מי נָתַן לְמִי מַתָּנוֹת?
5. בַּפְּרָשָׁתָנוּ שְׁנַיִם נִפְלוּ, מי הֵם?

בְּשֵׁלֵי הַפְּרָשָׁה

בגיל 127 שנים מתה שרה, ואברהם קובר אותה במערת המכפלה. את המערה קנה אברהם בכסף מלא מעפרון החיתי, למרות שעפרון הציץ לו אותה חנם. לעת זקנה רוצה אברהם לחתן את בנו יצחק עם מישהי מבני משפחתו. לצורך זה הוא שולח את עבדו למציאת פלה ליצחק. עבד אברהם מגיע לארם נהרים, ופוגש על יד הבאר את רבקה, בתו של נחור, אחי אברהם. רבקה היפה וטובת הלב מציעה מים לו ולגמליו, והעבד מחליט שזו האשה המתאימה ליצחק. רבקה מגיעה איתו לכנען, ויצחק מתחתן עם רבקה. רבקה נכנסת לגור באהל שרה, ויצחק מתנחם על מות אמו.

הדָּרָשׁ וְהַמְדָּרָשׁ

מעשה באדם שמכר לגוי ארבעה ק"ג של תמרים, ושקל אותם במקום שהיה חשוך מעט. אמר לו הקוונה: "אתה והאלהים יודעים אם מדדת כראוי". ואולם, משום שהיה חשוך חסר המוכר במשקל שלשה גרם של תמרים. ולכן קבל המוכר מהקונה סכום כסף גדול יותר ממה שהגיע לו באמת. בכסף שקבל בעבור התמרים קנה המוכר כד שמן והניחו במקום שמכר את התמרים. והנה נפתח מכסה הכד וחלק מהשמן נשפך ארצה. הבין המוכר שטעה בשקילת התמרים, וכעת משנשפך השמן, אבד את הכסף שקבל שלא בצדק. אמר המוכר: ברוך המקום שאין לפניו משוא פנים, שהרי כתוב: "לא תעשק את רעך ולא תגזל" (ויקרא, פרק י"ט פסוק י"ג).

(על פי ילקוט שמעוני, רמז תק"ד)

סֵפֶר וְשֵׁלֵי הַשֶּׁבֶת

"מעשה אבות סימן לבנים"
 מספרים על הרב יעקב קמניצקי זצ"ל, שנסע פעם אחת עם נכדיו במטוס לארה"ב. נזדמן לו לשבת סמוך לאחד מאישי הצבור המפורסמים בארץ שהיה בעל תפקיד חשוב. במהלך הטיסה נגשו מדי פעם הנכדים של הרב לסבא הגדול שלהם ושאלו אותו מתוך יראת כבוד אם הוא זקוק לדבר מה. איש הצבור הסתכל בלא מאמין למראה עיניו. לקראת תום הטיסה נגש לרב ושאל: "אני לא מבין מה קורה פה, הנכדים שלך מתחכים אליך בכבוד מלכים. גם לי יש ילדים ונכדים ואף אחד לא מתחס אלי באפן כזה, אולי תספר לי את סוד העניין?" ענה לו הרב: מי שהולך בדרך התורה, יודע להכיר את גדולתם של הדורות הראשונים. ככל שהדורות מתרחקים מהר סיני הם נעשים קטנים יותר, ביחס לדורות שקדמו להם. זאת הסבה שהנכדים שלי יודעים להעריך את הסבא שלהם, כי הוא חי שני דורות לפניו וראה בעיניו גדולי תורה וצדיקים של הדורות הקודמים. השקפת החיים שלך היא הפוכה מן הקצה אל הקצה. הצעירים רואים את המבוגרים כאנשים מיושנים ולא מתקדמים. הצעירים רואים את עצמם חכמים יותר מהדורות הקודמים בגלל המדע שמתגלה בדורות האחרונים, לכן אין יחס של כבוד והערכה של הדור החדש לדור הישן.

הַפְּתִיחַ הַשְּׁבִיעִי

"מי האיש, החפץ חיים, אהב ימים, לראות טוב. נצור לשונך מרע, ושפתך, מדבר מרמה. סור מרע, ועשה טוב בקש שלום ורחמים" (תהילים ל"ד)